

Dansers geven verhaal van Macbeth een extra dimensie

12-10-2015 / pagina HDC_Amuze_02 / sectie Amuze

door Sonja de Jong

De ondertitel 'Blood on the dancefloor' wekt de suggestie dat de bewerking die regisseur Liesbeth Coltof voor de Toneelmakerij maakte van Shakespeares 'Macbeth', een vertaling naar het heden is. Maar dat blijkt niet te kloppen. Haar encenering is klassiek en volgt trouw de gebeurtenissen zoals de Engelse toneelschrijver ze ruim vierhonderd jaar geleden opschreef.

Wel voegde zij er acht dansers aan toe en dat werkt mooi en een tikje vervreemdend. Begeleid door een mix van klassiek, jazz en modern klassiek geven zij in krachtige beeldtaal vorm aan dat wat niet in woorden uitgedrukt kan worden.

Deze 'Macbeth' wordt gekenmerkt door soberheid. Een decor van vijf matglazen panelen, wat kale tafels en een paar stoelen, meer is er niet. Daartegen speelt zich het verhaal af van de jonge generaal Macbeth die met zijn boezemvriend Banquo terugkeert uit de oorlog en onderweg vreemde voorspellingen krijgt van onzichtbare mysterieuze wezens. Opgehitst door zijn vrouw doodt Macbeth de koning in zijn slaap. Maar de ene moord lokt de volgende uit en zowel Macbeth als zijn vrouw raakt bezeten door de stemmen in hun hoofd, de angst voor hun achtervolgers. Overal zien zij hun afgeslachte vrienden, horen zij de kinderen die zij in bloed smoorden.

Die stemmen krijgen in deze encenering vorm in dans, net als de geheimzinnige wezens die Macbeths lot voorspellen. De acht dansers van ICKamsterdam geven in een strakke choreografie een extra dimensie aan de voorstelling. Macbeth is in Coltofs visie iemand die niet echt slecht is, maar zich laat verblinden door het droombeeld van macht.

Weifelend Acteur Majd Mardo zet zijn Macbeth overtuigend neer als een weifelende jongen die weliswaar dolgraag machtig wil worden en maar al te graag wil geloven in wat de stemmen hem beloven, maar die tegelijkertijd terugdeinst voor het geweld dat nodig is om dat doel te bereiken. Tine Cartuyvels had als Lady Macbeth wel iets scherper mogen zijn. Mooi is de scene waarin Macbeth koning Duncan vermoordt en achter het matglas het bloed langs het paneel loopt. Pas als alle panelen met het bloed van evenzoveel slachtoffers bevlekt zijn, komt Macbeth tot inkeer. Waarna het laatste woord aan de dansers is.

sonja de jong